

[Milmar Baunsgaard.]

en drøftelse af hele dette problem. Det andet forhold, der har fået det radikale venstre til nu at tage initiativet på hospitalsområdet, er de overvejelser, indenrigsministeren har meddelt kommunaludvalget er i gang med for at finde regler, der kan friholde de egentlig livsvigtige hospitalsfunktioner ved eventuelle fremtidige konfliktsituationer på hospitalsområdet. Følges den fremgangsmåde, ligger der en underforstået anerkendelse af, at konflikter på hospitalsområdet kan finde sted på lovlig vis. Det mener forslagsstillerne ikke bør være tilfældet, og derfor er forslaget fremsat netop nu.

Det siger sig selv, at det radikale venstre, såfremt det kan ske i den nærmeste fremtid, vil være indstillet på at lade et eventuelt resultat af ministerens overvejelser indgå i vurderingen, inden beslutningsforslaget endeligt afgøres. Det bærende princip for det radikale venstre vil imidlertid fortsat være, at egentlig livsvigtige samfundsfunktioner ikke i nogen situation må konfliktrammes.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henning Philipsen) (SF):

Herved fremsætter jeg for det høje ting forslag til folketingsbeslutning om forbud mod overarbejde, idet jeg håber på tingets velvilje behandling.

Hensigten med forslaget fremgår af bemærkningerne, idet det skal tilføjes, at en gennemførelse af forslaget vil kunne betyde en forøgelse af personalet i offentlige virksomheder, som for nærværende, i medfør af personaleloftet, må påtage sig en forøget arbejdsbyrde gennem overarbejde.

At virkningen i private erhvervsvirksomheder vil være tilsvarende, må anses for indlysende.

LOs formand har offentligt udtalt, at et stop for overarbejde kan nedbringe arbejdsløsheden med 2-3 procent-points inden for LO-området.

Det er vel også overvejelser af denne art, der har ført til, at man i en række af vore nabolande er gået i gang med at forbyde eller begrænse overarbejde. Bl. a. er det bebudet, at den vesttyske regering vil fremsætte forslag herom.

I øvrigt er nærværende forslag en parallel til en lov, som gennemførtes af den socialdemokratisk-radikale regering i 1937. Bag-

grunden er desværre den samme i dag, og derfor er det nødvendigt at tage et tilsvarende skridt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Knud Nielsen.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 4. februar 1976, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Hanne Reintoft.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 4. februar 1976, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse (Poul Dam) (SF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele to medlemmer orlov på grund af sygdom, og i fortsættelse heraf skal jeg gøre indstilling om godkendelse af stedfortræderne som midlertidige medlemmer.

Det drejer sig for det første om distriktsmontør *Dycke Hoff*, der er 1. stedfortræder for socialdemokratiet i Sønderjyllands amtskreds, hvor hr. *Knud Nielsen* er valgt.

Det drejer sig dernæst om fru *Tove Jørgensen*, der er 1. stedfortræder for Danmarks kommunistiske parti i Københavns amtskreds, hvor fru *Hanne Reintoft* er valgt.

Udvalget til valgs prøvelse har behandlet disse sager, og jeg kan på et enigt udvalgs vegne afgive følgende:

[Poul Dam.]

Indstilling.

1) Distriktsmontør Dycke Hoff godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag den 4. februar 1976, og

2) Fru Tove Jørgensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget ligeledes fra og med i dag den 4. februar 1976.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til socialministeren af Tandrup Jensen (FP):

„Hvilke oplysninger kan socialministeren give om de offentlige instansers indsats mod narkotikamisbruget?“

(Forespørgsel nr. IX. Anmeldt 15/1 76. Fremme af foresp. vedt. 16/1 76).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er berammet en taletid på 20 minutter.

Forespørgeren (Tandrup Jensen) (FP):

Denne forespørgsel skal ses på baggrund af en lignende forespørgsel til daværende statsminister hr. Hilmar Baunsgaard den 23. januar 1969, jfr. Folketingstidende 1968-69 sp. 3070-3150.

Der lå nogle gode intentioner i de fem skriftlige redegørelser, ikke mindst fra statsministerens side, og jeg er sikker på, at vi var mange i dette land, som virkelig stolede på, at nu blev alle gode kræfter sat ind på at løse problemet.

Skuffelsen var så meget større, da det efter nogle år gik op for de fleste, at der var truffet en fejldisposition. Er der én ting, som fremskridtspartiet ikke ønsker, er det, at vi i løbet af få år bliver nødsaget til i dette ting at skulle lovgive om en speciel narkotikapolitik, idet vi anser dette for en falliterklæring. Vi har love nok, der omhandler dette emne. Men på grund af den tidligere nævnte fejldisposition er disse love blevet gennemhullet.

Den første alvorlige årsag var rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969, som i realiteten — sådan blev det i hvert fald opfattet

og udnyttet — legaliserede såvel brugen af som handelen med hash. Det har senere medført, stærkt drevet af beregnende kræfter, at samtlige vedtagne love overhovedet ikke gælder for stofmisbrugere, og hvad meget værre er, som mange rapporter bærer vidnesbyrd om: lovene tages heller ikke i brug over for stofmisbrugernes behandlere.

Der er mange, som igennem de forløbne 6 år har gjort et prisværdigt stykke arbejde, og som fortjente at blive nævnt i denne forbindelse: læger, politifolk og et utal af mennesker, som på forskellige fronter har ydet deres indsats uden dog at blive taget med på råd.

Nu ser jeg min aldersklasses børnebørn i perspektivet og må spørge: har vi stadig lov til at være passive, og hvorledes kan vi forsvare, at dette fortsætter?

Hvorledes har det så udviklet sig? Utallige eksperimenter og rapporter med stigende flere ansatte, som kappes om at overbevise diverse ministerier om behovet for akutte ekstrabevillinger befordret af Landsforeningen for Mentalhygiejne.

Blandt de utallige rapporter vil jeg kort hæfte mig ved det digre værk, som blev udgivet af Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut i 1974 med titlen „Stofmisbrugerens frivillige behandling“. Hvis jeg skal sige det mildt, vil jeg betragte dette værk som en art beskæftigelsesterapi. Det konkrete, som burde have været en effektiv plan for resocialisering samt udarbejdede regler for forebyggende foranstaltninger, har i hvert fald ikke beskæftiget de talrige forfattere. Dog afslører rapporten ganske artige ting. For det første, at der er vildt dagligt slagsmål socialarbejdere og kontaktudvalgsmedlemmer imellem, og som en enkelt ting fra rapporten vil jeg nævne de såkaldte turfunktioner, hvorom det hedder, at de til turen udvalgte seks socialarbejdere har fælles holdning, nemlig at stofmisbrug betragtes som symptom på en for arbejderklassen generel undertrykkelse hidrørende fra det kapitalistiske produktionssystemets magtstruktur.

Endvidere beretter dagbogen, at ved et husmøde på 16. dagen blev totalforbudet mod alkohol ophævet, men samtidig blev det pålagt socialarbejderne, at de ikke mere måtte drikke whisky. Jeg vil — nu er profit blevet et modeord — kort beskrive Landsforeningen for Mentalhygiejne som Danmarks